

saa ofte. Det vil formentlig ogsaa bedre stemme med det naturlige Ønske om større Stabilitet i Beskatningsforholdene for faste Ejendomme, at Vurderingsperioden forlænges som foreslaaet.

Ved § 2 genindføres Omvurderinger mellem de almindelige Vurderinger, dog saaledes, at Omvurderinger kun foretages en Gang aarlig, og Omvurderingen skal i alle Tilfælde foregaa efter Prisforholdet ved sidste almindelige Vurdering, dog med Undtagelse af Omvurderinger af Hensyn til Stempelafgift efter den nye Stempellovs § 61, hvorved Værdien paa Vurderingstiden skal lægges til Grund.

Den væsentligste Forandring, som søges gennemført ved nærværende Lovforslag, er imidlertid, at Statsskatten for faste Ejendomme deles i en Grundskyld, der defineres saaledes: „Grundens Værdi i ubebygget Stand under Hensyn til Beskaffenhed, Beliggenhed og til en økonomisk Henseende god Anvendelse“, og en Ejendomsskyld paalignet efter lignende Regler som den bestaaende. Grunden til, at dette indgribende Forslag stilles, er Regeringens Overbevisning om, at hvis man skal opfylde Retfærdighedskravet om, at lige Jord skal vurderes lige uden Hensyn til, om den hører til en større eller en mindre Ejendom, saa kan det kun ske ved en særskilt Vurdering af Jorden, ligesom man kun derved kan komme til en lempeligere Beskatning af de arbejdsskabte Værdier, særlig Bygninger, og give en tilstrækkelig Opfordring til at give Jorden en økonomisk god Anvendelse. Med dette Maal for Øje er ogsaa de to Prøvevurderinger af 1915 og 1918 i sin Tid vedtaget. Man kunde nu paa dette Omraade gaa til en radikal Løsning, saaledes som det foresloges af den tidligere Regering, nemlig at afskaffe Ejendomsskylden til Staten og i Stedet for indføre en Grundskyld, der af den daværende Regering foresloges sat til 5 pro mille. Dette vilde imidlertid betyde et voldsomt Brud med det bestaaende og en stærk Forykkelse af Beskatningsforholdet mellem Land og By, og denne Vej har Regeringen ikke villet gaa; men vi vil søge uden disse Ulemper at opnaa en retfærdigere Fordeling af Beskatningen ved at indføre en kombineret Beskatning efter Grundskyld og efter Ejendomsskyld.

Man kunde her spørge: Hvorfor da ikke indføre en særlig Bygningsskyld? Men hertil er at sige, at en særlig Vurdering af Bygningerne vil frembyde overordentlige tekniske Vanskeligheder, og den er blevet fraaadt af Over-Skyldraadet, hvorimod

den her foreslaaede Fremgangsmaade formentlig anbefaler sig som langt mere praktisk. At Ejendomsskyldvurderingen bibeholdes, er jo ogsaa en Støtte for Grundvurderingen, og man vil derved tillige bevare det bestaaende Beregningsgrundlag for Formueskatten og for Arve- og Stempelafgifterne.

Hovedregelen bliver da den, at Grundskylden fastsættes til 1,5 pro mille, og at der desuden opkræves en Ejendomsskyld lig den nuværende af det Beløb, hvormed Vurderingssummen for den samlede Ejendom overstiger Grundværdien efter Fradrag af 10 000 Kr. Herved opnaas, at den samlede Beskatning af fast Ejendom til Staten ikke øges, at et pludseligt Brud i Beskatningsprincipperne undgaas, og at Beskatningsforholdet mellem Land og By ikke forrykkes nævneværdigt, samtidig med at de Fordele, der skal naas ved Omordningen, i det væsentlige naas. De 10 000 Kr.s Fradrag er jo tænkt som et udjævrende Moment, hvorved de Hovedresultater, jeg har omtalt, kan opnaas, og tillige som Erstatning for de bestaaende Fradrag. For de mindre Landejendomme vil Fradragbeløbets Forøgelse i det væsentlige opveje den højere Grundskyldsafgift.

De nærmere Vurderingsregler er angivet i § 3 og er i Almindelighed ikke væsensforskellige fra dem, der blev anvendt ved Prøvevurderingerne, dog med Undtagelse af Reglerne for Skovenes Vurdering. Den Regel, som er fastslaaet i § 3, 2det Stykke under 2. for Skovenes Vedkommende, kan naturligvis som alle slige Regler omtvistes, men den forekommer mig dog at være den heldigste af de hidtil foreslaaede, vel at mærke, naar den kombineres med Bestemmelsen i § 5, hvorefter Grundskyld af Skovene kun svares med Halvdelen af den almindelige Grundskyld. Herved vender man tilbage til en gammel Regel, hvorefter Skovenes Beskatning kun var Halvdelen af Beskatningen af Ager og Eng.

Over-Skyldraadet har haft Lejlighed til at udtale sig om Prøvevurderingen af 1920, og et meget stort Flertal indenfor Over-Skyldraadet mente, at denne Prøvevurdering kunde lægges til Grund for den nye Grundskyld. Imidlertid er det jo givet, at en Vurdering, der er foretaget som Grundlag for Skatteydelsen, nødvendigvis bliver omhyggeligere, og at alle Parter vil være mere opmærksomme paa de forskellige Momenter, som her skal tages i Betragtning, end hvor det drejer sig om en blot Prøvevurdering. Derfor foreslaas det, at Loven — dog med Undtagelse af Reglerne om Vurderings-